

12.12.2012

Dnro 4402/2/10

Ratkaisija: Apulaisoikeusasiamies Jussi Pajujoja

Esittelijä: Esittelijäneuvos Juha Haapamäki

POLIISIN TULEE PANOSTAA YKSITYISEN TURVALLISUUSALAN VALVONTAAN

1

ASIA

Tietooni tuli syksyllä 2010, että Poliisihallituksessa selvitettiin sisäisesti sitä, oliko sen turvallisuusalan valvonnan vastuualueella tiedossa, että vartiointiliikkeiden vartijat laittaisivat henkilöitä säilöön. Lain mukaan vartijoilla ei tällaista oikeutta ole. Asiasta laadittiin lokakuussa 2010 Poliisihallituksen turvallisuusalan valvonnan vastuualueella sisäinen muistio, johon tutustuin. Muistiossa todettiin, että joidenkin liiketilojen yhteyteen on 1990-luvun lopulta lähtien rakennettu kiinniotto- ja säilöissäpitotiloja ja katsottiin asiaan liittyvän sekä käytännöllisiä että oikeudellisia ongelmia.

Otin eduskunnan oikeusasiamiehestä annetun lain nojalla omasta aloitteestani tutkittavaksi, miten poliisitoiminnassa on näihin ongelmiin suhtauduttu sekä kenttätasolla että turvallisuusalan valvonnan vastuualueella ja mitä toimenpiteitä on tarkoitus tehdä tilanteen parantamiseksi. Muistion perusteella heräsi muun muassa kysymys siitä, onko laittomia säilöissäpitoja tapahtunut ja miten vartiointiliikkeiden toimintaa on tältä osin valvottu.

2

SELVITYS

Sain asiassa lausunnon sisäasiainministeriöltä ja sen poliisiosastolta sekä Poliisihallitukselta, joka puolestaan oli hankkinut selvityksiä Helsingin, Pirkanmaan, Etelä-Pohjanmaan ja Lapin poliisilaitoksilta sekä turvallisuusalan valvonnan vastuualueelta. Lisäksi on hankittu täydentävää selvitystä turvallisuusalan valvonnan vastuualueelta.

Asian esittelijä osallistui sisäasiainministeriön 15.2.2012 järjestämään yksityisen turva-alan lainsäädäntöhankkeen kuulemistilaisuuteen.

3

RATKAISU

3.1

Lähtökohtia

Nyt käsiteltävänä olevan asian kannalta on keskeistä, että sen enempää vartijoilla kuin järjestyksensävalvojilla ei ole säilöissäpito-oikeutta.

Vartijan oikeuksista on säädetty yksityisistä turvallisuuspalveluista annetun lain 28 §:ssä.

Vartijalla on oikeus poistaa henkilö vartioimisalueelta, jos poistettava ei noudata vartioimisalueen omistajan tai haltijan taikka tämän edustajan antamaa poistumiskehotusta taikka jos on ilmeistä, ettei poistettavalla ole oikeutta oleskella vartioimisalueella ja vartija on kehottanut häntä poistumaan.

Vartijalla on vartioimistehtävää suorittaessaan oikeus ottaa kiinni verekseltä tai pakene-masta tavattu rikoksenteekijä, jos rikoksesta saattaa seurata vankeutta tai jos rikos on lievä pahoinpitely, näpistys, lievä kavallus, lievä luvaton käyttö, lievä moottorikulkuneuvon käyttövarkaus, lievä vahingonteko tai lievä petos. Vartija saa ottaa kiinni myös sen, joka on viranomaisen antaman etsintäkuulutuksen mukaan pidätettävä tai vangittava. Kiinni otettu on viipymättä luovutettava poliisille.

Vartijalla on kiinniotto-oikeutta käyttäessään oikeus tarkastaa kiinni otettu ja hänen mukanaan olevat tavarat sen varmistamiseksi, ettei kiinni otetulla ole hallussaan esineitä tai aineita, joilla hän voi aiheuttaa vaaraa itselleen tai muille. Vartijalla on oikeus ottaa pois tarkastuksessa tavatut vaaralliset esineet tai aineet. Pois otetut esineet tai aineet on luovutettava viipymättä poliisille.

Jos poistettava, kiinni otettava tai turvallisuustarkastuksen kohteeksi joutunut koettaa vastarintaa tekemällä välttää poistamisen, kiinni ottamisen tai turvallisuustarkastuksen suorittamisen, taikka pakenee kiinni ottamista, vartijalla on oikeus käyttää sellaisia henkilön poistamiseksi tai kiinni ottamiseksi taikka turvallisuustarkastuksen suorittamiseksi tarpeellisia voimakeinoja, joita voidaan pitää puolustettavina, kun otetaan huomioon henkilön käyttäytyminen ja muut olosuhteet. Vastuuvapausperusteesta ja rangaistusvastuun lievennyksestä voimakeinojen käytön lioittelussa säädetään rikoslain 4 luvun 6 §:n 3 momentissa ja 7 §:ssä.

Vartijalla on siis tietyin edellytyksin oikeus poistaa henkilö paikalta, kiinniotto-oikeus, tarkastusoikeus ja voimankäyttöoikeus. Säilöissäpito-oikeutta ei ole.

Järjestyslain 22 §:n mukaan

poliisilaitos voi antaa luvan asettaa terveyden- tai sosiaalihuollon toimipisteeseen, Kansaneläkelaitoksen toimipisteeseen, työvoima- ja elinkeinotoimistoon, kauppakeskukseen, liikenneasemalle, satamaan, lentopaikkaan tai joukkoliikenteen kulkuneuvon järjestyksenvalvojista annetussa laissa tarkoitettuja järjestyksenvalvoja ylläpitämään poliisin tai rajavartiolaitoksen apuna järjestystä ja turvallisuutta, jos järjestyksen ja turvallisuuden ylläpitäminen ei muulla tavalla ole tarkoituksenmukaista sekä järjestyksen ja turvallisuuden ylläpitäminen sitä perustellusta syystä edellyttää. Järjestyksenvalvojen asettamiseen oikeuttavassa luvassa järjestyksenvalvojen toimialue on rajattava siinä tarkoitettujen paikkojen alueelle taikka kulkuneuvon ja tarvittaessa niiden välittömään läheisyyteen.

Näillä järjestyslain 22 §:ssä tarkoitetuilla järjestyksenvalvoijilla on tietyin edellytyksin oikeus poistaa henkilö toimialueeltaan, kiinniotto-oikeus, tarkastusoikeus ja voimankäyttöoikeus. Korostan, että tässä päätöksessä ei käsitellä muita kuin järjestyslain 22 §:n tarkoittamia järjestyksenvalvoja. Yksinkertaisuuden vuoksi jäljempänä järjestyksenvalvojalla tarkoitetaan nimenomaan näitä järjestyksenvalvoja.

Se, ettei sen enempää vartijoilla kuin järjestyksenvalvoijilla ole säilöissäpito-oikeutta, on lain-sääntäjän nimenomainen tahto. Hallituksen esityksessä 20/2002 vp. esitettiin, että järjestyslain 22 §:n tarkoittamille järjestyksenvalvoijille annettaisiin muun muassa kaikki järjestyksenvalvo- jista annetun lain 7 §:n mukaiset toimivaltuudet, siis myös oikeus pitää kiinniotettua enintään neljä tuntia säilöissä. Perustuslakivaliokunta totesi lausunnossaan (PeVL 20/2002 vp.) tältä osin muun muassa seuraavaa:

Pian perustuslakiesityksestä antamansa mietinnön jälkeen ja siis ennen uuden perustuslain voimaantuloa ja siksi myös perustuslain 124 §:n säännöksistä erillään valiokunta tietoisesti päätyi aiemmasta tulkintakäytännöstään eroavaan ratkaisuun. Valiokunta nimittäin piti mahdollisena säätää järjestyksenvalvojille eli oikeudellisessa mielessä yksityishenkilöille kuuluvista toimivaltuuksista ja myös voimankäyttöoikeudesta tavallisella lailla ennen muuta siksi, "että järjestyksenvalvojan valtuudet, voimankäyttö mukaan luettuna, aina liittyvät varta vasten järjestettyyn tilaisuuteen ja ovat siksi tapauskohtaisia ja myös ajallisesti rajallisia" (PeVL 44/1998 vp, s. 3/1; ks. myös PeVL 2/1999 vp).

Säädettäessä lakia yksityisistä turvallisuuspalveluista valiokunta kiinnitti huomiota siihen, että vartijoiden toimivaltuuksien ja voimankäytön osalta lakiehdotukseen ei sisällynyt vastaavanlaisia tapauskohtaisuutta osoittavia tai ajallisia rajauksia kuin järjestyksenvalvojia koskevissa säännöksissä on. Esityksen tarkoituksena päinvastoin oli, että vartijat toimivat ehdotetuin valtuuksin jatkuvasti vartioimistehtävissä (PeVL 28/2001 vp. s.6/1). Samalla tavoin on luonnehdittava järjestyslakiehdotuksen mukaista järjestyksenvalvojen toimintaa.

Valiokunta antoi yksityisiä turvallisuuspalveluja koskevan lain valtiosääntöoikeudellisessa arvioinnissa ratkaisevan painon sille, että vartijan valtuudet olivat esityksen mukaan pääosin samat kuin periaatteessa kenellä tahansa yksityishenkilöllä. Vartijan tätä laajemmat toimivaltuudet tarkoittivat oikeutta poistaa henkilö vartioimisalueelta ja oikeutta tehdä turvallisuustarkastus jokamiehen kiinniotto-oikeuden käyttämisen yhteydessä. Nämä laajennukset eivät valiokunnan mielestä olleet erityisen olennaisia vallankäyttötapoja, eivätkä muuttaneet sitä kokonaiskuvaa, että toimivaltuuksien sääntelyä leimasi ehdotuksessa pyrkimys saattaa vartijoiden toimivalta mahdollisimman lähelle yksityishenkilöllä olevia oikeuksia. Valiokunta ei siksi pitänyt vartijoiden toimivaltuuksia ja voimankäyttöoikeuksia kokonaisuudessaan sellaisina, että niiden johdosta vartioimisliiketoiminta olisi ollut katsottava merkittäväksi julkisen vallan käytöksi perustuslain 124 §:n merkityksessä (PeVL 28/2001 vp. s.6).

Perustuslain 124 §:n ja sitä koskevan tulkintakäytäntönsä perusteella valiokunta ei pidä mahdollisena, että järjestyksenvalvojalla olisi järjestyksenvalvontatehtävissä merkittävästi toisenlaiset toimivaltuudet kuin vartijalla on yksityisistä turvallisuuspalveluista annetun lain mukaan vartioimistehtävissä. Tätä merkittävästi laajemmat järjestyksenvalvojan toimivaltuudet tarkoittaisivat perustuslain vastaista poliisitoiminnan osittaista yksityistämistä, mikä ei valiokunnan mielestä ole myöskään asiallisesti toivottavaa oikeusvaltiossa.

Järjestyksenvalvojan oikeuksien järjestyksenvalvontatehtävissä tulee edellä esitetyn mukaisesti rajautua henkilön paikalta poistamiseen, kiinni ottamiseen ja turvallisuustarkastuksen toimittamiseen kiinnioton yhteydessä. Tämä merkitsee ensiksikin sitä, että lakiehdotuksen 23 §:n 2 momentin viittaussäännöksen tarkoittaman, järjestyksenvalvojista annetun lain 7 §:n 3 ja 4 momenttiin perustuvan säilöönottomahdollisuuden poistaminen on edellytys lakiehdotuksen käsittelemiselle tavallisen lain säätämisyjärjestyksessä. Paikalta poistaminen puolestaan voi tulla kysymykseen ainoastaan sen kaltaisilla edellytyksillä kuin kyseisen lain 7 §:n 1 momentin 1 ja 2 kohdassa säädetään. Tämän momentin 3 kohdan mukainen paikalta poistamisvalta sen sijaan tarkoittaisi poliisin toimivaltuuksille hyvin ominaisen, yksittäistapauksessa jokaista velvoittavan käskyvallan (vrt. poliisilain 26 §) perustamista järjestyksenvalvojalle, mitä ei perustuslain 124 §:n takia voida säätää tavallisessa laissa. Kiinniottamisvaltuuksien ja kiinni otetun tarkastuksen osalta valiokunta ei pidä mahdollisena, että järjestyksenvalvojan oikeudet olisivat niissä toisenlaiset kuin vartijan vastaavat toimivaltuudet vartioimistehtävissä.

Perustuslakivaliokunta siis katsoi, että perustuslaki huomioon ottaen säilöönottomahdollisuuden poistaminen oli edellytys lakiehdotuksen käsittelemiseksi tavallisessa lainsäätämisyksessä. Näin tehtiinkin eikä lakiin siten tullut mahdollisuutta säilöissäpitämiseen.

Käytännössä kysymys on yleensä myymälävarkaustapauksista. Saadun selvityksen mukaan esimerkiksi vuonna 2010 poliisin tietoon näitä tapauksia tuli 37 000. Näpistelijä voidaan ottaa kiinni, mutta kiinni otettu on viipymättä luovutettava poliisille. Poliisin tulo voi kuitenkin kestää ja kiinni otettu voi olla käyttäytyä aggressiivisesti. Selvityksen mukaan nimenomaan tällaisissa tilanteissa voi syntyä ongelmia, kun säilöönpano-oikeutta ei ole.

3.2

Tilanne saadun selvityksen mukaan

Saadun selvityksen mukaan 1990-luvun lopulta lähtien muun muassa kauppakeskuksiin ja suuriin kauppoihin alettiin rakentaa kiinniottotiloja, joiden yhteyteen rakennettiin myös säilöissäpitotiloja.

Poliisihallituksen 15.3.2011 antaman lausunnon mukaan se oli selvittänyt asiaa neljän poliisilaitoksen osalta. Puheena olevan kaltaisia säilöönottotiloja ei ollut Lapin ja Pirkanmaan poliisilaitosten toimialueilla. Etelä-Pohjanmaan poliisilaitoksen alueella oli kaksi ja Helsingin poliisilaitoksen alueella useita kiinniotettujen säilyttämiseen tarkoitettuja tiloja.

Turvallisuusalan valvonnan vastuualue oli maaliskuussa 2011 tehnyt kyselyn kaikille vartioimisliikkeille mahdollisista säilöissäpitotiloista. Saadun tiedon mukaan vartioimisliikkeet olivat ilmoittaneet yhteensä hieman yli sadasta kiinniotto- ja/tai säilöissäpitotilasta.

Poliisihallituksen 15.3.2011 antaman lausunnon mukaan poliisilaitokset eivät ole ilmoittaneet sille tai poliisin ylijohdona aiemmin toimineelle sisäasiainministeriön poliisiosastolle sellaisia tietoja, joiden perusteella säilöissäpitämisissä olisi voitu arvioida rikotun lakia. Todennettua tietoa vartijoiden ja järjestyksenvälvojen harjoittamasta laittomasta säilöissäpitämisestä ei ollut viimeisten kolmen vuoden aikana. Poliisihallituksen tiedossa ei ole myöskään tapauksia, joissa poliisi olisi pyytänyt vartijoilta tai järjestyksenvälvoilta kiinniotettujen säilöissäpitämistä, kunnes poliisi ennättää noutamaan kiinniotetut.

Poliisihallituksen mukaan on joka tapauksessa hyvin arveluttavaa, että säilöönottotiloja on rakennettu. Poliisi ei kuitenkaan ole voinut kieltää tilojen rakentamista. Poliisihallitus pitää mahdollisena, että tilat on rakennettu hätävarjelutilanteita varten. Tällöin on kuitenkin vaara, että hätävarjelusäänöksiä tulkitaan sellaisella tavalla, joka vaarantaa eri syistä kiinni otettujen henkilöiden oikeusturvan. Poliisihallitus pitää hätävarjelutilanteiden syntymistä tällaisten tilojen läheisyydessä lähinnä teoreettisena mahdollisuutena.

Poliisilaitosten selvityksistä huolimatta turvallisuusalan valvonnan vastuualue katsoi, ettei ollut varmaa, säilytettiinkö vartijoiden ja järjestyksenvälvojen toimesta kiinniotettuja lainvastaisesti. Asian selvittämiseksi vastuualue toteutti maaliskuussa 2011 yhteensä 12 tarkastusta: Jyväskylässä kuusi, Vantaalla yksi, Helsingissä yksi ja Espoossa neljä kohdetta.

Vantaalla ja kaksi Espoossa tehdyistä tarkastuksista johtivat välittömiin vastuualueen ohjaustoimenpiteisiin, koska vartioimisliikkeiden työntekijät kuvasivat kiinniotettujen käsittelyprosessin sellaiseksi, että ne eivät vastanneet lain vaatimuksia. Niihin kuului satunnaisesti säilöissäpitäminen. Helsingin Itäkeskuksessa tehdyssä tarkastuksessa puolestaan ilmeni, että vartijat olivat pitäneet säilöissä neljää näpistyksestä epäiltyä alaikäistä nuorta. Vastuualueen edustaja

teki asiasta rikosilmoituksen. Saadun tiedon mukaan syyttäjä on tammikuussa 2012 tehnyt asiassa päätökset esitutinnan lopettamisesta. Perusteena on ollut se, että hän on katsonut, että jos esitutkinta toimitettaisiin loppuun ja jos rikokseen (epäilty vapaudenriisto) liittyvät näyttö- ja oikeuskysymykset saataisiin syyksilukevan ratkaisun edellyttämällä varmuudella esitutkinnassa selvitettyä, hän tulisi jättämään syytteen nostamatta vähäisyysperusteella. Tärkeä yleinen tai yksityinen etu ei syyttäjän mukaan myöskään vaadi syytteen nostamista.

Vastuualueen tekemien tarkastusten jälkeen sen tietoon oli myös tullut, että yksityisellä turvallisuusalalla on edelleen keskusteltu siitä, olisiko vartijoilla ja järjestyksenvälvoijilla kuitenkin laillinen oikeus kiinniottamiensa henkilöiden säilöissäpitämiseen.

Turvallisuusalan valvonnan vastuualue totesi sillä olevan vahva käsitys siitä, että vartijoiden ja järjestyksenvälvoijien kiinniottamien henkilöiden käsittelyyn liittyy ongelmia. Sen mukaan nämä ongelmat on kuitenkin ratkaistavissa sen tekemien toimenpiteiden myötä.

3.3

Poliisihallituksen toimenpiteet

Saadun selvityksen mukaan vartioimisliikkeitä, muita yksityisen turvallisuusalan toimijoita ja poliisilaitoksia on ohjattu erilaisissa seminaareissa ja koulutustapahtumissa ainakin vuodesta 2004 lähtien kiinniotettujen henkilöiden käsittelystä. Ohjausta on annettu lisäksi erikseen yksittäisissä tapauksissa, muun muassa kiinniottilojen tarkastuksilla. Koulutuksen ja ohjauksen keskeinen sisältö on ollut se, että vartijoilla ja järjestyksenvälvoijilla ei ole henkilöiden säilöissäpito-oikeutta.

Poliisihallitus kuitenkin katsoo, että yksityisten toimijoiden valvonnan ja koulutuksen terävöittäminen edelleen on välttämätöntä. Poliisihallitus onkin ryhtynyt useisiin toimenpiteisiin.

Ensinnäkin se järjesti joulukuussa 2010 kaikille poliisilaitoksille suunnatut koulutustilaisuudet. Niiden keskeinen tavoite oli poliisilaitosten henkilökunnan kouluttaminen vartijoiden ja järjestyksenvälvoijien kiinniotto-oikeuksia koskevassa asiassa.

Poliisihallitus ilmoitti myös vahvistavansa vartijan voimankäyttökoulutuksen opetussuunnitelman, johon perustuvassa koulutuksessa korostetaan säilöissäpitämisen kieltoa.

Lisäksi Poliisihallitus määräsi kaikki vartioimisliikkeet ilmoittamaan ylläpidettävät säilöissäpitotilat (jonka kyselyn tulos todettiin edellä kohdassa 3.2) ja toimitti syyskuussa 2011 näitä tiloja koskevat tiedot kaikille poliisilaitoksille valvonnan tehostamiseksi. Samalla poliisilaitoksia muistutettiin huolehtimaan alueillaan siitä, ettei näitä tai mahdollisia muita vastaavia tiloja käytetä lain vastaisesti henkilöiden säilyttämiseen. Tilojen valvonta on turvallisuusalan vastuualueen ohjauksen mukaan parhaiten toteutettavissa osana päivittäistä poliisitoimintaa, jolloin valvonta on vaikuttavaa ja myös objektiivisempaa kuin tarkastustoiminta, jossa valvontatapahtumasta ilmoitetaan valvottavalle taholle etukäteen.

Edelleen järjestettiin koulutusta, huhtikuussa 2011 vartioimisliikkeille, lokakuussa 2011 yksityisen yksityisten turvallisuusalan opetusta antaville oppilaitoksille ja vielä joulukuussa 2011 kaikille poliisilaitoksille neljässä alueellisessa koulutustilaisuudessa.

3.4

Arviointi ja toimenpiteet

Saamani selvitys antaa hieman ristiriitaisen kuvan siitä, tapahtuuko lain mukaan kiellettyjä säilössäpitoja. Sisäasiainministeriön oikeusyksikön lausunnossa joka tapauksessa katsottiin, että sen hankkiman selvityksen perusteella on pääteltävissä, että yksityiset turvallisuusalan toimijat pitävät jossain määrin säilössä kiinniottamiaan henkilöitä. Tämä näyttää olevan myös Poliisihallituksen turvallisuusalan valvonnan vastuualueen näkemys. Tapausten määrää on kuitenkin saatujen selvitysten perusteella mahdotonta arvioida. Asiaa selvitettäessä esille tulleet konkreettiset tapaukset ovat eri perustein päättyneet viimeistään syyttäjän päätöksellä eikä tiedoksani ole tuomioistuinkäsittelyyn saakka menneitä tapauksia.

Joka tapauksessa ministeriön mukaan on silmiinpistävää, että turvallisuusalan valvonnan vastuualueen huhtikuussa 2011 tekemien tarkastusten jälkeen yksityisellä turvallisuusalalla edelleen keskusteltiin siitä, onko vartijoilla ja järjestyksenvalvoilla kiinniottamiensa henkilöiden säilössäpito-oikeus. Tämä on minunkin mielestäni hämmästyttävää, koska laki on sinänsä tässä suhteessa selvä.

Voinkin täysin yhtyä siihen Poliisihallituksen näkemukseen siitä, että yksityisten toimijoiden valvonnan ja koulutuksen terävöittäminen on välttämätöntä. Tätä tarkoittavia toimia on jo tehtykin, kuten kohdasta 3.3 käy ilmi. Tätä toimintalinjaa on käsitykseni mukaan perusteltua jatkaa.

On mielestäni hyvin tärkeää, että viime vuosina kasvaneen yksityisen turvallisuusalan valvontaan panostetaan riittävästi. Nimenomaan poliisi vastaa yksityisen turvallisuusalan valvonnasta. Esimerkiksi mahdolliset epäselvät tilanteet säilössäpidon suhteen on selvitettävä perinpohjin.

Totean myös, että vartioimisliikkeiden Poliisihallitukselle toimittamista tilatiedoista ei sinällään voida vielä päätellä, millaisia nuo tilat ovat eikä etenkään sitä, miten niitä tosiasiallisesti käytetään. Tehokas valvonta edellyttääkin, että olosuhteisiin ja toimintamalleihin tutustutaan paikan päällä. Tämä tehtävä kuuluu pääosin kullekin poliisilaitokselle alueellaan. Turvallisuusalan valvonnan vastuualueen maaliskuussa 2011 tekemät tarkastukset osoittivat, että tällaiselle toiminnalle on tarvetta.

Erittäin keskeistä on myös, että yksityistä turvallisuusalaa koskevaa lainsäädäntöä selkeytetään. Tämä on tärkeää ensinnäkin kansalaisnäkökulmasta. Toimivaltuuksien tulisi niin selkeästi määritellyt, että kuka tahansa voi helposti saada tietoonsa, mitä yksityisen turva-alan toimijat voivat lain mukaan tehdä. Hätävarjelua tai pakkotilaa koskevien säännösten varaan toimintamalleja ei voida rakentaa. Tässä asiassa saamani selvitys viittaa myös vahvasti siihen, että säännökset eivät ole alan toimijoidenkaan näkökulmasta riittävän selkeät ja saaduissa lausunnoissakin esitetään erilaisia näkemyksiä tilanteesta. Erittäin suuri kysymys on se, mikä on työnjako poliisin ja yksityisen turvallisuusalan välillä.

Yksityistä turvallisuusalaa koskevan lainsäädännön kokonaisuudistus onkin vireillä. Se toteutetaan kahdessa vaiheessa. Toinen vaihe käynnistyi marraskuussa 2011 ja sen tavoitteena on yksityistä turvallisuusalaa koskevan lainsäädännön ajantasaistaminen sekä toimivaltuuksien selkeyttäminen ja yhdenmukaistaminen. Hankkeessa käydään läpi muun muassa poliisin ja yksityisen turvallisuusalan välinen työnjako, vartijoiden ja järjestyksen valvojien tehtävät ja toimivaltuudet ja kehitetään alan koulutusta ja valvontaa.

Tässä yhteydessä ei ole aihetta enemmälti käsitellä tätä erittäin tärkeää lakihanketta. Nyt käsiteltävänä olevan aiheen kannalta totean kuitenkin, että selkeyttämistä kaipaa ainakin se, mitä kaikkea kiinniotto-oikeuteen katsotaan kuuluvaksi mukaan lukien selkeä rajanveto säilöissä. Perustuslakivaliokunnan edellä todetut kannanotot huomioon ottaen yleinen säilöissäpito-oikeus näyttäisi olevan erittäin ongelmallista toteuttaa.

Viimeistään sen jälkeen, kun uusi lainsäädäntö tulee voimaan, tulee myös poliisin arvioida omia toimintamallejaan uusien säännösten valossa.

Saatan edellä esittämäni käsitykset sisäasiainministeriön ja sen poliisiosaston sekä Poliisihallituksen ja sen turvallisuusalan valvonnan vastuualueen tietoon. Tässä tarkoituksessa lähetän niille tämän päätökseni. Lisäksi tulen seuraamaan yksityisen turva-alan lainsäädännön uudistusta samoin kuin yksityisen turva-alan valvontaa poliisissa.

Muihin toimenpiteisiin asia ei anna aihetta.